

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

EL BURGÉS AL CAMP

—Aquest any, encara que no dormi en tot l'estiu, no em pendran les pomes.

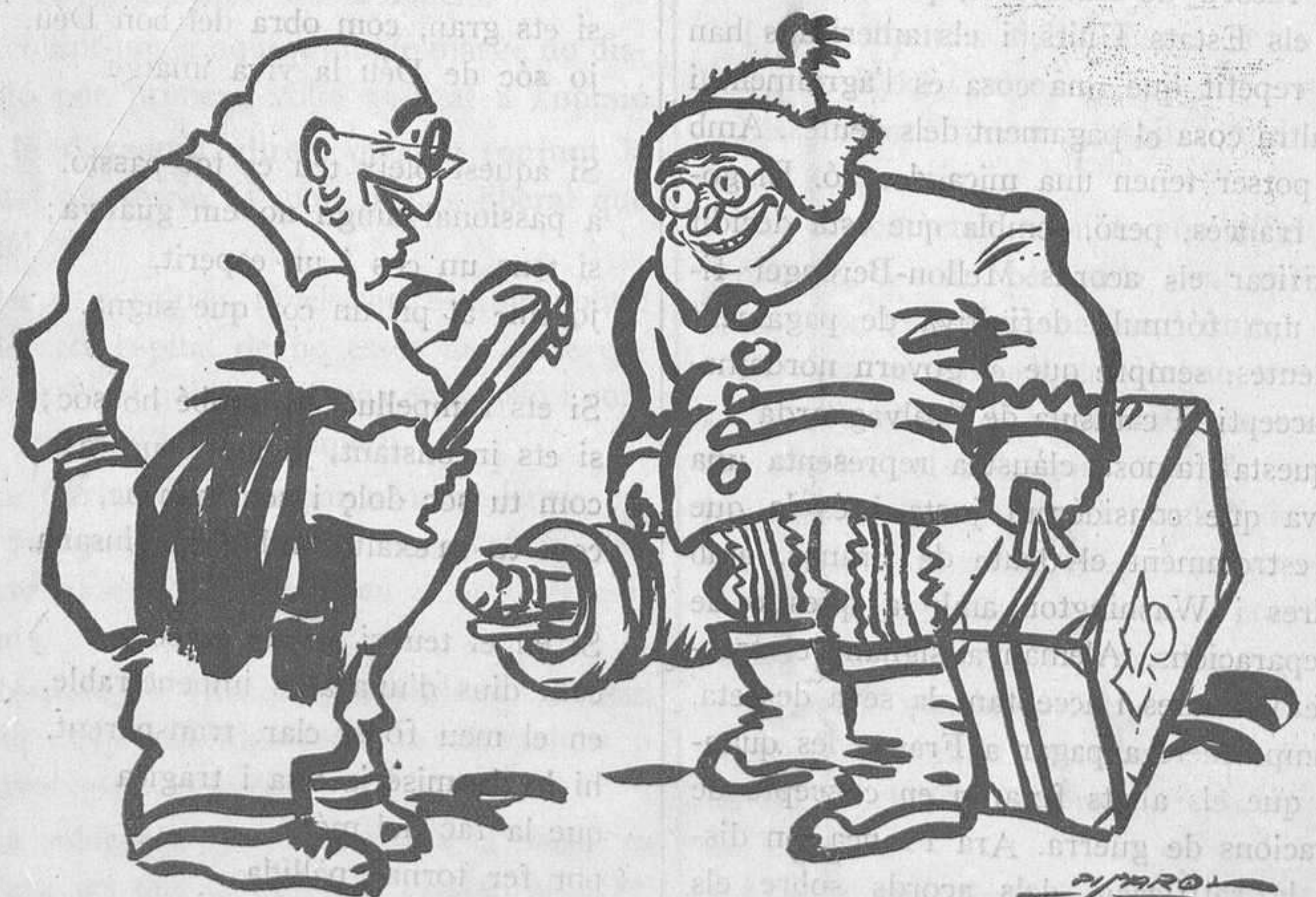

LO QUE POT L'AFICIO

Després de llegir la derrota d'Uzudun.

El porc: —No em matis!
El pagès: —Més m'estimo menjar pernills, que no llàgrimes.

AMICS

—Que no et quedes, aquest any?
—No; aquest any me'n vaig al Pol Nord.

14 DE JULIOL

TOTS els homes d'esperit liberal, tots els homes de bona voluntat; tots els que estimen el pobre, l'humil, l'oprimit, han de celebrar aquesta data gloriosa.

El diumenge, 14 de juliol, serà festa doble: la festa major de la victòria del poble contra el feudalisme.

El dia 14 de juliol de 1789, el poble de París va assaltar la Bastilla, va entrar triomfant a la Bastilla.

Demà, diumenge, 14 de juliol, és la festa major del lliure pensament.

França i els Estats Units

L'ACTUALITAT política internacional està absorbida actualment per una qüestió pendent entre França i els Estats Units: la qüestió dels deutes. A França l'opinió està dividida entre els partidaris de la ratificació dels acords Mellon-Berenger i els que s'oposen a la ratificació dels esmentats acords. En general tothom retreu als Estats Units el seu materialisme exagerat argüint que si els Estats Units prengueren part a la guerra ho feren per defensar-se ells mateixos contra un possible èxit alemany.

Potser sí. Però cal reconèixer que la intervenció dels Estats Units a favor de França no es limità a prendre part a la guerra gran contra l'ex-Kaiser, sinó que, en repetides ocasions, el govern de Washington féu préstecs importants, en metàl·lic i en espècies, al govern francès. Els Estats Units no reclamen res pel seu ajut moral i material a favor dels aliats durant els darrers temps de la guerra, tot i reconeixent que aquesta intervenció féu inclinar definitivament la balança del costat dels aliats. Es limiten, purament i simplement, a reclamar el pagament d'uns deutes que el govern francès signà i reconegué, compromentent-se, com és natural, a cancel·lar-los en un determinat termini de temps.

El nombre d'arguments esgrimits pels polítics i periodistes francesos a l'entorn del pagament d'aquests famosos deutes va des del record de la intervenció de França en la independència dels Estats Units fins a la força moral que el recompte dels sacrificis de França durant la guerra representa a favor dels que lluitaren amb els aliats.

El record de Lafayette, però, no enterneix els Estats Units, i els americans han dit i repetit que una cosa és l'agraïment i una altra cosa el pagament dels deutes. Amb això potser tenen una mica de raó. El govern francès, però, sembla que està decidit a ratificar els acords Mellon-Berenger fixant una fórmula definitiva de pagament dels deutes, sempre que el govern nordamericà accepti la clàusula de "salvaguarda".

Aquesta famosa clàusula representa una reserva que considerem justa i és la que lliga estretament el deute de França, amb Londres i Washington amb la qüestió de les reparacions. Alemanya signant el tractat de Versalles i acceptant la seva desfeta, es comprometé a pagar a França les quantitats que els aliats fixaren en concepte de reparacions de guerra. Ara França, en discutir la ratificació dels acords sobre els deutes als Estats Units, imposa la clàusula de salvaguarda com a reserva: és a dir, pagarà als seus creditors amb el que rebí dels seus deutors (els alemanys) i en tant que aquests compleixin en el pagament de les re-

paracions. Gairebé tot el problema del conflicte franco-americà es condensa, actualment, en la negociació d'aquesta reserva que l'opinió pública francesa imposa.

Com que és justa, com que, indubtablement, França fou l'heroïna de la guerra, com que la vitalitat i la riquesa dels Estats Units pot perfectament permetre als nord-americans d'acceptar la clàusula de salvaguarda, convindria que l'acord definitiu entre París i Washington es recolés damunt d'aquesta base equitativa i gairebé indispensable per al redreçament econòmic de França.

DOMENEC de BELLMUNT.

Sota les barques

De cara a mar, nu, palplantat,
miseriós de cos i d'ànima,
espectre cru, desolador,
de la més vil desferra humana,
un indigent, un trist vençut
s'alça al bell mig de l'ampla platja.

Jeia suara, l'infeliç,
a l'ombra dolça d'una barca,
i fins s'havia adormissat
al ritme suau de l'aigua mansa;
—Ai, la non-non
de la bona mare!—

Però, amb el bes del sol ixent,
es desensunya de bursada
i mostra els punys, menassador,
llençant al buit unes paraules:

—Ací em tens, Mar; sóc bell com tu;
d'una bellesa pura i mascle;
si ets gran, com obra del bon Déu,
jo sóc de Déu la viva imatge.

Si aquest bleix teu és tot passió,
a passional ningú no em guanya;
si tens un cos i un esperit,
jo tinc al pit un cor que sagna.

Si ets rampellut, jo també ho sóc;
si ets inconstant, jo més, encara;
com tu sóc dolç i sóc manyac,
com tu m'exalto amb fúria insana.

Si en el teu si serves tresors
com dins d'una arca impenetrable,
en el meu fons, clar, transparent,
hi ha la misèria nua i tràgica
que la faç del món
pot fer tornar pàlida.

Quan l'indigent, enfervorit,
cerca el Senyó en la volta blava,

pietós, el Mar, li posa als peus
uns coixinets de perles blanques.

Fins que un ruixim de serenor
li amoixa el seny...

Llavors s'ajaça
altra vegada, indolentment,
a l'ombra dolça de la barca.

FORLIFE

Notes marginals

L'ex-Kaiser Guillem II té una valisa diplomàtica.

Sota el nom de "Gabinet de Sa Majestat", els Hohenzollern mantenen a Doorn una veritable oficina de conspiració i d'espionatge. I això fins al punt que el govern holandès s'ha vist forçat a intervenir-hi.

***

Solament l'equitat — deia Plató — fa pròspere les nacions".

***

"Al món — afirmava Lucreci — no hi

ha més que matèria i vida. Totes les altres coses són fantasmes".

***

"Gairebé totes les lleis — va escriure Voltaire — que haurien d'ésser clares com l'aritmètica i la geometria, són enrevessades com logaritmes. La culpa és de no saber definir els temes i, sobretot, de no saber raonar amb netedat d'esperit".

Ja serà així!

EL senyor Giménez Caballero, que és un senyor molt divertit, diu, en l'últim número de "La Gaceta Literaria": "Es també precisó agrupar y depurar bien todo lo que signifie "moda", "motor", "bar", "salón de belleza", "deporte", "política nueva". La tarea es impropia, pero no imposible."

I eficaç, val a dir-ho. No hi ha pas altres problemes més importants a resoldre.

Afegeix el divertidíssim senyor Giménez: "Los mejores aliados — (propagandistas) — serán la joven burguesía y el joven obrero."

Sobretot el "joven obrero", que us fa tant de cas.

Davant la nova Constitució

DES de dissabte passat, que fou llegit, a l'Assemblea Nacional, l'anteprojecte constitucional elaborat per la Comissió de lleis, podem dir que vivim en període constituent.

La vida política del país, així, entra en una fase nova, en una etapa d'interès pregonament excepcional.

Bo i recollint-lo i aprofitant la tolerància que la censura ha de tenir amb la Premsa, segons manifestà el cap del govern, direm alguna cosa.

La primera impressió que es copsa de la lectura de l'anteprojecte constitucional és incoherent i confusa. Un home resta sense saber què dir ni què pensar. Li cal rellegir-lo, repassar-lo, àdhuc amb més deteniment, per tal de formar-ne judici o emetre una opinió.

No és dubtós. L'anteprojecte constitucional elaborat respon exactament a l'esperit que encarna la dictadura. La coherència, la correlació entre un i altre no poden veure's-hi amb més claredat, amb més precisió. No és estrany que així sigui.

L'actual cap del govern ha dit i repetit que l'obra de la dictadura no venia solament a destruir, a anullar allò de corrupte i descompost que hi havia en la política del règim antic, ans venia a afirmar, a consolidar un estat de coses que privés el retorn del passat.

I bé. Vivim en temps que pugui ésser empresa una obra tan fonamental com és l'establiment d'una Constitució, ni que sigui per tal d'evitar el retorn d'un passat, bo i prescindint de l'opinió del país? Una Constitució, és el criteri doctrinal d'un partit, per molt respectable que sigui, d'una tendència o fracció, o ha d'ésser la resultant de la voluntat nacional lliurement i amplament manifestada?

Una Constitució, en el sentit consuetudinari i nacional de les lleis, ha de reflectir el sentiment, el desig i les aspiracions de la majoria dels habitants d'un país.

I si bé no mancarà qui no s'hi trobi representat, en l'opinió emesa per aquesta majoria, uns per romandre enrera, i altres per

mirar més endavant, les lleis fonamentals del país han d'ésser elaborades per la voluntat expressada d'aquesta majoria.

Per tant, al projecte que se'ns ofereix li manca el concurs d'aquesta gran massa, que és com si diguéssim el concurs del poble.

I, per tal de comprovar-ho, n'hi ha prou amb fixar-nos com s'escapen totes les inquietuds espirituals, totes les fretures de llibertat popular que caracteritzen les Constitucions suara promulgades en altres països.

Podria dir-se que a Espanya no hi ha opinió ni poble, o que aquest és tan endarrerit, que necessita organismes estatals superiors que li facin de valedors.

Què significa, si no, que reflecteix aquest Consell d'Estat, àrbitre, en realitat, dels destins del país? Què li resta al poble, després? Zero.

No és això solament, però. En el projecte que se'ns ofereix hi ha de tot. Adhuc indicis, vessllums de llibertat; com de retrogradisme.

Ha estat dit que és alguna cosa nova, i és cert.

Hi ha hagut l'intent, ben senzill, de lligar el passat i el futur.

No hi ha hagut la voluntat de soterrar del tot l'anhel de llibertat que batega en les classes populars.

S'ha fet, però, quelcom de més terrible: lligar la llibertat a una cosa morta.

Més clar: hi ha el disegni d'empeltar, en l'arbre de la democràcia, el fruit de l'absolutisme.

Còpula híbrida, la descendència de la qual serà un ésser acèfal, sense ànima, sense cor.

Per tant, no hi ha dubte que la indiferència amb què l'opinió ha rebut el projecte s'accentuarà cada jorn, car no s'hi veu directament representada.

I els temps d'ara són dels que rebutgen les normes que no comportin, si més no, la guspira guiadora d'aquesta opinió popular, creadora, per damunt de fallides i errors, de les veritables lleis que han de regir la vida dels homes dins l'Estat.

ANGEL PESTAÑA.

INTENCIONS

UN NOI MOR

VUI contar-vos un fet, una petita anècdota vulgar. A mi, però, m'ha causat una profunda, una dolorosa indignació. I m'ha fet veure que la vida de la gent que es diu de bé, de la gent que es creu digna i honrada, està plena de petites crueltats.

Aquell noi, fill únic, vivia amb la seva mare, portera d'una casa del carrer de Girana. Treballava en un magatzem o fàbrica de teixits del mateix carrer i era un noi de constitució feble i malaltosa. Una criatura pàl·lida i taciturna, un infant trist — un infant trist: la cosa més espantosa del món — que necessitava el bon llibre, el sol i el mar. Però que havia de treballar per tal d'ajudar la seva mare.

Ja no cal dir-ho: aquell noi segurament feia la feina d'un home. Però no devia cobrar el jornal d'un home.

El rostre d'aquella pobra criatura sols s'asserenava, sols resplendia al costat de la mare. Quan aquesta, els diumenges, li deia:

—Vés a passejar, vés al teatre... Diver-teix-te.

Ell responia dolçament:

—Sol, no; amb vos. Vos només em teniu a mi, i jo a vos. Doncs hem de sortir sempre junts, hem d'anar sempre junts.

La mare i el fill, en l'ambient humil, eren dos éssers plens d'aquella simpatia, d'aquella tendresa dels tipus de François Coppée, un poeta francès que ha passat de moda.

Mai cap mare no ha estimat, com aquella, el seu fill. Mai cap fill ha estimat, com aquell, la seva mare.

Com ella era vella — vella de penes, de tristors i de treball —, ell, el noi, quan els vespres plegava de la feina, l'ajudava a fregar l'escala, a netejar els metalls de les portes.

La mare vella era el seu Déu, la seva alegria, la claror de la seva vida, l'arbre que dona ombra i olor.

A la casa on treballava no veien que era un infant, i l'exploraven i el feien treballar com un bastiaix. Als vespres arribava rendit

i dormia amb un son trist de bèstia cansada.

Un dia baixava l'escala amb uns vestits dels fills de l'amo. Un noi que pujava, carregat amb ampolles de sulfumant, li donà involuntàriament una empenta, el feu caure, el feu rodolar escales avall.

A la pobra criatura la recolliren amb el cap obert, ple de sang. Però, com que era un miserable, un treballador, un home amb amo, això no tenia importància. El que sí en tenia d'importància era que una de les ampolles de sulfumant s'havia trencat i havia cremat el forro d'una americana dels fills de l'amo.

Això era greu, això era terrible. L'americana del fill de l'amo ha d'ésser sagrada pel dependent. En canvi, la vida del dependent no té cap valor.

I no es preocuparen de guarir el ferit, ni tan sols d'interessar-se per si les ferides eren greus. No; el despatxaren, el llençaren al carrer, car la seva falta — caure i obrir-se el cap tot treballant — no mereixia altra cosa.

Abans, com que es tractava de gent de bé, de gent digna, de gent honrada, li pagaren dues setmanades. Però li descomptaren quinze pessetes dels forros.

El fill guarí de les ferides; l'amor de la mare el ressuscità. Però el record de la incomprensió, la brutalitat, la crueltat que hom havia tingut amb ell, no el deixaven viure. I no el deixava viure el dolor de veure que la velleta s'afanyava, treballava més del que podia, i ell no sabia ajudar-la perquè, com no tenia prou edat, no trobava feina.

I morí, morí de pena, de tristesa.

Jo crec, però, que morí assassinat. Tot home que tracta el treballador, el que l'enriqueix amb el seu treball, amb desconsideració, amb orgull estúpid, amb crit despòtic; tot home que té al treballador com una bèstia i el menysprea i l'insulta, és indigne d'ésser considerat com a civilitzat.

Que l'ombra de la pobra criatura morta sigui claror per a la mare sola, i maldicció per als qui amb la seva crueltat el mataren.

Lluís CAPDEVILA.

cilment explicable. Un obrer que cobra un salari tan elevat que fins pot permetre's el luxe de comprar-se un Ford o de regalar un piano a la seva muller, no es capfica gaire per la llibertat ni per les altres justíssimes aspiracions que els obrers d'Europa consideren tan necessàries com el pa que mengen.

Deixant ara de banda que no tot és de color de rosa al país dels salaris elevats i menys encara per als treballadors manuals, podem remarcar que la prosperitat del obrer nord-americà va acompanyada d'una gran manca de sentit polític.

Ara fa quaranta anys, quan Anglaterra gaudia d'una mai vista prosperitat industrial, a la Cambra dels Comuns hi havia un sol diputat socialista. La situació de les illes britàniques d'aleshores era ben semblant a la dels Estats Units d'avui. Però ara els treballistes tenen majoria a Anglaterra i Mac Donald és per segona vegada primer ministre. Ara... precisament quan aquella mai vista prosperitat ha decaigut lamentablement.

Es temerari pensar que una evolució anàloga es produirà, tard o d'hora, als Estats Units?

El dia—que ha d'arribar fatalment—que aquesta prosperitat sigui substituïda per un període de crisi, a Amèrica es constituirà un gran partit del treball que lluitarà, com a la resta del món, per la igualtat i per la llibertat dels homes. I el seu desenvolupament serà tant més ràpid com més temps s'hagi retardat la seva aparició.

LA GARRIGA

Es digne de publicitat lo que en les passades verbenes de Sant Joan i Sant Pere ha tingut lloc a la nostra població.

D'ençà que tenim oficialment constituït, a la Garriga, el local de l'Orfeó Garriguenc, la cultura del poble sobrepuja a un nivell de màxima qualitat; ara ja tots som intel·lectuals, tots llegim "La Vanguardia" i "El

Matí" i parlem de Plymouth i Singapoore com si parléssim de Puiggraciós.

Tota aquesta gent que tenien una nota de sentiments purament casolans, ara s'entreenen a organitzar verbenes "madrileñas" amb mantons de Manila i sombreros cordovesos, i no sols això, sinó que aquests que volen fomentar la cultura installen un "Candil" de Manzanilla on les dones es converteixen en dòcil instrument de plaer i de vici, apaguen els llums, i en obrir-los les velles dormilegues es troben davant una paròdia vivent del carrer del Cid.

Dones, manzanilla, mantons i barrets, tot en un piló. Això és cultura, això són ideals nobles i grans; i lo pitjor és que els que han velat els crèdits per a constituir aquesta agrupació, són elements d'extrema dreta, entre els quals hi figuren sotanes i botonets que, en conjunt, són els que han de portar el progrés i la vida al poble.

Així i tot, ens permetem assabentar a aquesta entitat cultural que dintre la seva organització hi figuren elements de pes i de barba (encar que aquesta sigui d'una espècie de pèl moixí que si l'arrenquen no en queda més que l'esfumall d'un record cronomètric) que la seva cultura regeneradora, barrejada amb manzanilla i vi, resulta d'un mal gust que parla.

A. B. C.

La Bastilla

PER LLUIS CAPDEVILA

Lluís Capdevila és l'escriptor català que amb més intensitat ha sentit la Revolució Francesa

Aquest llibre seu,

La Bastilla

és la visió més plena, més total, del Paris gloriós del 14 de Juliol de 1789

Correu de l'Estranger

LA POLITICA ANGLESA.

El moment polític del món es extraordinàriament interessant. Un cúmul de problemes, tots ells de gran transcendència, hi ha plantejats a Europa. El problema dels deutes interaliats, el de les reparacions, el de l'evacuació de la Rhenània, el de les minories, el del desarmament, etcètera, etc., són problemes que apassionen l'opinió pública conscient de les grans nacions; problemes que tenen entre ells estretes relacions i que no sempre poden resoldre's separatament.

Però malgrat aquesta complicadíssima situació política, la màxima atenció es concentra encara en l'actuació del govern laborista de la gran Bretanya.

En política exterior els primers esforços d'aquest govern seran encaminats a aconseguir un entesa anglo-americana, la qual—segons expressió del mateix "Premier" anglès—marcarà el punt de partida d'una nova cooperació internacional.

Per fer-se càrrec de la importància que tindria un acord entre Anglaterra i Nord-amèrica sobre el desarmament naval, cal recordar tan sols que la rivalitat marítima de les dues grans potències ens duia fatalment a una nova guerra mundial.

Els altres punts principals de la políti-

ca exterior del govern MacDonald són l'evacuació dels territoris ocupats i, sobretot, la represa de relacions amb la Rússia dels soviets. Les negociacions han començat ja a hores d'ara i hom creu que assoliran un bon fi.

Un acord comercial amb Rússia proporcionarà nous mercats a Anglaterra, la qual cosa contribuirà a alleujar la crisi del treball a la metròpoli.

Quant a política interior, MacDonald es mostra més reservat. La setmana passada ja explicàvem extensament les línies generals de la seva orientació. Però no cal oblidar que el govern laborista no compta amb majoria absoluta. I que, per tant, qualsevol reforma d'un caràcter marcadament socialista tindria la més irreductible oposició dels partits liberal i conservador.

El nou govern, doncs, ha d'avançar amb peus de plom. Així i tot, la seva obra promet ésser extremadament fructífera.

PROSPERITAT I CONSERVADURISME.

PROSPERITAT i conservadurisme: vet aquí dues coses que coincideixen en la vida nordamericana actual. Els Estats Units són avui, realment, el centre del conservadurisme, el centre del conservadurisme mundial i són, al mateix temps, el baluard més formidable del capitalisme.

Aquesta coincidència és natural i ben fà-

La nova Constitució

S'ha publicat l'anteprojecte de Constitució elaborat i aprovat per la secció primera de l'Assemblea Nacional.

La censura de Madrid ha donat una nota autoritzant la Premsa per a criticar el nou Codi governamental de la Nació.

Acollint-nos a aquest ample marge de discussió per primera volta atorgat a l'opinió per la dictadura, direm que en conjunt la nova Constitució és molt menys liberal que la del 76.

Per a nosaltres té el nou estatut polític el defecte capital de no ésser un pacte entre el rei i el poble, sinó una concessió i com una gràcia d'aquell a aquest.

La Carta Magna espanyola no deuria ésser atorgada pel monarca, ans votada pels representants del país en Corts constituents.

Respecte a l'antiga Constitució, trobem en la nova les importants modificacions o desavantatges següents:

La sobirania que correspon a la nació, es declara ací que la exerceix l'Estat, això és, el poder executiu, o sigui el rei.

Espanya és una nació dividida en províncies i constituïda en Estat políticament unitari.

Les relacions amb Roma depenen del poder moderador.

L'autoritat governativa, o sigui la policia, pot violar la correspondència.

Desapareix el Senat, ço que ens sembla molt bé.

Trenta diputats del Congrés seran vitàlics i de Reial Ordre.

Els restants fins a la meitat tindran caràcter corporatiu.

Els de caràcter popular són elegits per províncies — o en col·legi nacional únic.

Es crea un Consell del Regne per assessorar, diu la llei, el monarca i que en realitat ofereix el risc que, arrogant-se atribucions del Congrés i del Consell de ministres, enforteixi més i més el poder reial.

Els ministres els selecciona el sobirà lliurement en qualitat i en nombre.

Aquestes són les principals variants respecte a la legalitat anterior, que hem notat en una primera lectura de l'anteprojecte de Yanguas.

Des del punt de vista de la llibertat i dels drets del poble, la nova Constitució — amb pena i tristesa ho diem — representa un pas o un salt enrera ben notori.

ANGEL SAMBLANCAT

PELS cinés de Barcelona fan una pel·lícula titulada: "Deuen tenir fills els pobres?". Sí, per què no? Però que els mantinguin els rics.

Una parella de seguretat
Vint mil peles ha trobat.
No les perdrà cap obrer,
Vint mil peles pel carrer.

A Nova York les modistes que s'havien declarat en vaga varen fer una manifestació. La policia que els sortí al pas va donar una batuda de la que en resultaren ferides 22 noies. El públic mira amb simpatia el moviment de les modistes i critica l'actitud de la policia. I nosaltres també.

L'home de demà.
"Nebelspalter", Suïssa.

S'HA obert el testament de Lord Revelstoke, mort repentinament a París fa unes setmanes.

Deixa una fortuna de 2.492.312 lliures esterlines. Molts hospitals de Londres han de percebre quantitats que varien entre 100.000 i 25.000 lliures. Els empleats del banc que dirigia rebran un any de sou.

Aquest home va saber ésser ric.
Com els nostres, si fa o no fa!

A Viena s'ha descobert un complot feixista. Sortosament, s'ha descobert a temps, abans d'esclatar.

Al cap del moviment hi anava un ex-oficial alemany nomenat Pabot.

Aquesta pesta s'estén amb "massa rapidesa", pren massa increment.

A MAN Ullah, l'ex-rei d'Afganistan, vençut, ha hagut d'abandonar el seu país. El pecat d'aquest rei és el d'haver volgut civilitzar el seu país. Però el seu país vol seguir éssent selvatge.

I el pobre rei—un dels més dignes de la terra—s'ha exilat.

Podia haver-se endut el tresor de la corona. Però no ha volgut que en la seva lluita hi hagués la més petita acció innoble.

I en desembarcar a Port-Said, tenia quaranta duros per tota fortuna.

A Anglaterra s'ha format un partit la finalitat del qual és la reforma de la indumentària maculina.

¿Què potser ens voldran fer anar amb mànega curta ara?

UNA comissió de l'Esport de Pesca i Caça ha fet ofrena al senyor Briand d'una canya de pescar.

Que hi pari compte. Hi ha molta marejada i podria ésser que pesqués algun disgust.

SEGONS "The Times", el govern iugoslau ha concentrat forces a la frontera búlgara—A conseqüència de l'explosió d'un dipòsit

de municions, han resultat 500 ferits a Canton. La guerra, sempre la guerra!

SEGONS una estadística publicada per les autoritats, les dones dels Estats Units tenen en llur poder una gran part de la fortuna nacional. La major part de la riquesa del país està en mans del sexe dèbil.

Apà, doncs! Què fan els Don Joan de per aquí?

EN l'anteprojecte de llei per a la nova Constitució, hi ha un article que diu que "els capitans no podran ésser elegits diputats a Corts".

Santa Bona Maria!...

Gràcies a Déu que no veurem més pares de la pàtria fruits de la mendicitat.

Març: —Els progressos del desarmament!... Quina bola!
"Haagsche Post", La Haye.

ELS catòlics d'Amsterdam han declarat que són partidaris que segueixi governant ministeri de les dretes.

Vet ací una nova que d'una hora lluny es veu que ve d'Holanda.

Perquè put a formatge.
A formatge passat.

A centenars, han mort les persones als Estats Units, amb motiu de les festes de la Independència.

La mateixa joia els trastorna, de tant que s'abracen, s'abonyeguen; s'apreten, es trepitgen, s'atropellen, i es maten... amb aquella alegria.

Una manera com una altra de donar la vida per la independència.

En això i en altres coses, els yanquis tenen una gran retirada amb els seus enemics, els grocs.

MOLT aviat s'inauguraran els viatges econòmics entre Madrid i Barcelona i "verbigràcia", que deia aquell.

Els trens "botijos" podrem aprofitar-los nosaltres per a visitar la Porta del Sol.

Tot plegat intercanvi d'agües: els d'allí vindran a omplir el "botijo" a la Font Monumental de la Plaça d'Espanya; els d'aquí l'anirem a omplir a l'estany del Retiro.

MMARGARET Bondfield, la dona ministre del Parlament anglès, va al despatx bastant més aviat que els altres funcionaris.

Així es dona l'exemple, i que prenguin lliçó d'ella els que la vulguin pendre.

CONFERENCIES a favor de la Pau.

Conferència pel desarmament.
Conferència per aquí.
Conferència per allà.

Resultat, no res.

Però uns quants Hiberns com el titulat "Sin novedad en el frente", farien més efecte que no pas vint anys de conferencies.

L Ajuntament diu que no voldrà subvencionar l'ensenyança dels sord-muts.

Per altra banda subvencionarà festes de carrer i carreres de cavalls.

Ja et dic jo!

DIUMENGE de la setmana que ve, donarà a Alforja (Tarragona), una conferència el nostre benvolgut company Angel Samblancat.

El tema que Samblancat ha de desenrotllar és: "Els puntals de la cultura".

L'acte promet revestir excepcional importància.

Pròximament parlarà Samblancat a Cornellà de Llobregat i a Esplugas de Francolí.

DURANT LA VOLTA A FRANÇA

—I pensar que hi ha gent que pretén que la terra és rodona!...

"Le Rire", París.

CORRESPONDÈNCIA

J. V. i M. A. (La Garriga): No fa pel nostre setmanari ço que ens envieu. De totes maneres, us agraïm la bona voluntat.

Volney (Calonge): Si hagués llegit atentament "La Campana de Gràcia" de la setmana passada no ens hauria escrit la carta que ens ha escrit. En "La Campana de Gràcia" de la setmana passada, hauria vist que contestàvem a vostè i a tots aquells els articles dels quals no publiquem malgrat haver-los acceptat". El seu article, acceptat per nosaltres, no l'acceptà la Censura.

AQUEST NUMERO
ESTA REVISAT
PER LA CENSURA

Imp. "La Campana". — Olm, 8. — Barcelona

DIBUIXOS D'ORTEGO

Del segle passat

La primera disfressa

—Viscaaa!!!

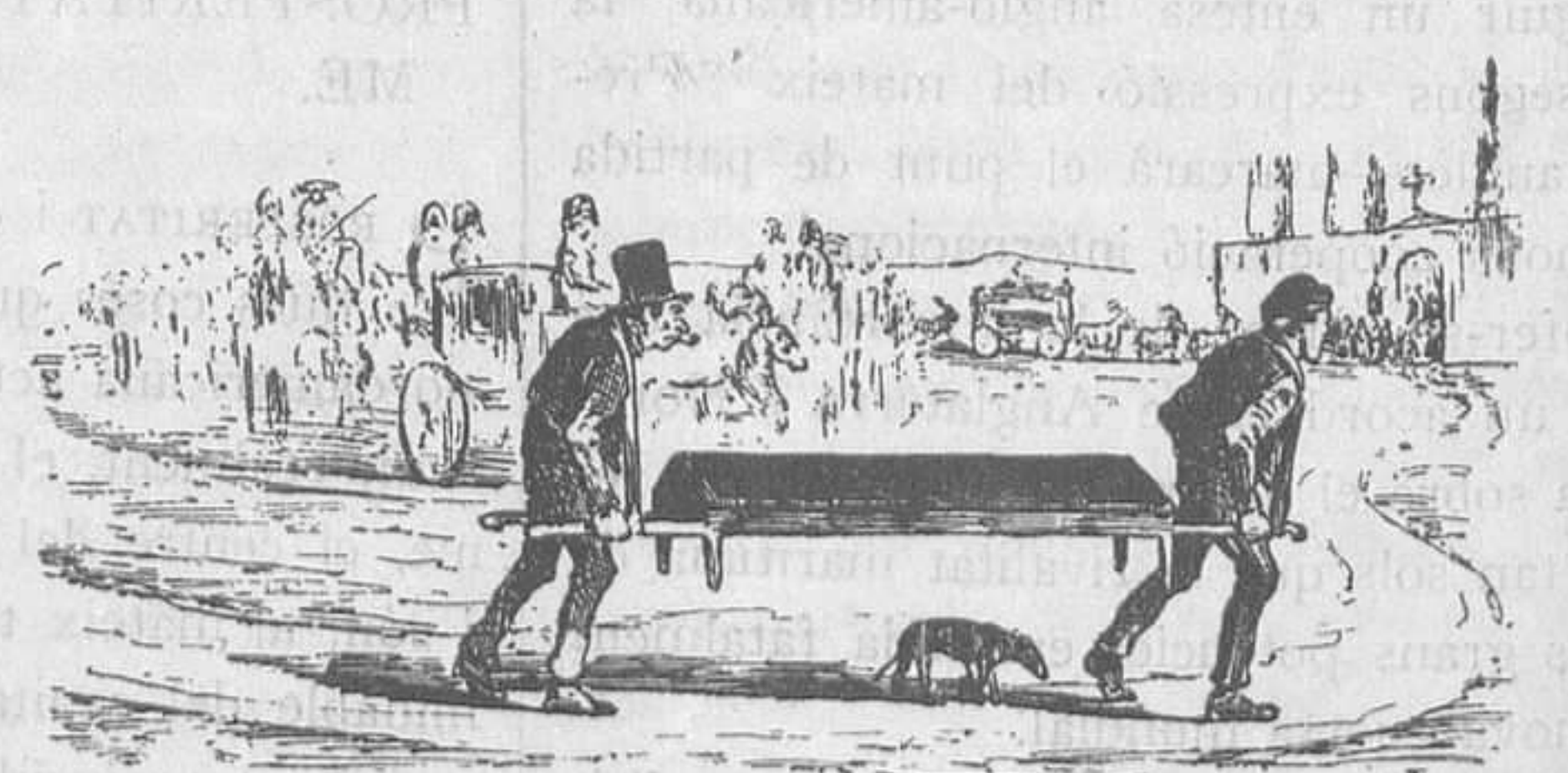
Els mateixos que ahir el vitorejaven.

La del principal

La de les golfes

La darrera disfressa